

Bet. o. Lovf. om anerkendte Sygekasser.

Et *trede Mindretal* (Lange, Nordby, Olufsen, Piper og Rottbøll) er enig i, at den nuværende Fordeling af Statstilskuddet ikke er heldig. Der er i den Aarrække, Loven har virket, sket en ikke ringe Forskydning til Gunst for de Sygekasser, hvis Medlemmer er i Stand til at betale det største Medlemsbidrag.

Medens Statstilskuddet i 1893 og følgende Aar fordelte sig med $\frac{2}{3}$ paa Medlemsantallet og $\frac{1}{3}$ efter Medlemsbidraget, er i 1913 den Del af Statstilskuddet, som fordeles efter Medlemsbidraget, steget med 50 pCt. mere end den Del, der beregnes efter Medlemsantallet. Dette skaber en stor Ulighed mellem de forskellige Statsborgere, der er Medlemmer af anerkendte Sygekasser, men som, hvis de er lige trængende, bør være lige nær til Statens Goder, medens disse nu tilflyder de paagældende i omvendt Forhold.

Den Fordelingsmaade, der indføres i Lovforslaget, saaledes som dette er vedtaget af Folketinget, raader ikke Bod paa dette Misforhold, endskønt Statstilskuddet alene straks vil vokse med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Merudgift, hvad der efter Mindretallets Mening ikke er forsvarligt under den nuværende finansielle Situation.

Mindretallet maa hævde, at et Tilskud, der beregnes i Forhold til Sygekassernes Udgifter, frister til at være mindre nøjeregnende og paapasselig med disse, og at en Forhøjelse af Statskassens Udgifter til Sygekasserne ikke altid er det samme som at gavne de syge.

Mindretallet mener, at den forøgede Støtte, der er Stemning for at give de sygeforsikrede, bør tilfalde disse saa ligeligt som muligt. Dette sker bedst ved at opretholde den hidtil kendte Form for Tilskuddets Fordeling men uddele den overvejende Del efter Medlemsantallet og formindske den Del, som beregnes efter Medlemsbidraget.

Man vil herved netop komme de daarligst stillede Kasser og Medlemmer til Hjælp og forhindre, at Statskassens Bidrag til den i saa god Trivsel værende Samfundssag stiger i en alt for foruroligende Grad.

Mindretallet stiller i Henhold hertil Ændringsforslag under Nr. 8 til § 13.

Et *fjerde Mindretal* (Lange, Nordby, Olufsen, Piper og Poul Rasmusen) er enig i, at mere velstillede Borgere ikke som Medlemmer af en Sygekasse bør kunne nyde godt af de Ofre, der ydes af Staten og de kommunale Kasser, eller af den Imødekommenhed, der fra Lægernes Side vises de ubemidlede, men ser intet til Hinder for, at dette kan opnaas, uden at man behøver at tvinge hidtilværende Medlemmer ud af deres Sygekasse, hvad disse ofte meget nødtigt vil være Genstand for. Saadanne Medlemmers forbedrede Stilling er tillige ofte ikke mere betrygget, end at de om kortere eller længere Tid kan blive trængende til paa ny at blive almindelige Medlemmer.

Mindretallet mener derfor, at disse bør kunne bevare deres Medlemsret i Kassen, naar dette kan ske paa en Maade, der ikke gaar det offentliges eller Lægernes Interesser for nær, og stiller i den Hensigt Ændringsforslaget under Nr. 3 til § 6.

Et *femte Mindretal* (Poul Rasmusen) finder det ikke tilraadeligt at forlade det Grundlag for Statstilskud, som gennem en Aarrække har vist sig at passe ind i det System, under hvilket Sygekasserne har haft en stærk Udvikling. Paa den anden Side erkender Mindretallet, at enkelte Kasser trænger til mere Støtte end hidtil, men mener, at saadan Støtte kan ydes uden at forlade det nu eksisterende Hjælp — til Selvhjælps-Princip, og stiller derfor Ændringsforslag under Nr. 9, idet Mindretallet i øvrigt forbeholder sig nærmere i Salen at motivere sine Ændringsforslag saavel som sin Stilling til Flertallets Ændringsforslag.

Et *Medlem af Udvalget* (Rottbøll) finder det uheldigt, at man ved Lovforslagets § 34 indfører en ny Art Sygeforeninger, de saakaldte „statskontrollerede“. Ifølge Paragraphen kan enhver Sygeforening, der er grundet paa Medlemmernes gensidige Ansvar, undergive sig Sygekasseinspektørens Tilsyn og derved faa Prædikamentet „statskontrolleret“. Mindretallet har ingen Tro til, at dette Tilsyn kan blive af stor Betydning, Sygekasseinspektørens Arbejde er